

Inferno

D. RUS

HRAJU, ABYCH ŽIL. KNIHA IV

Hraju, abych žil 4 Inferno

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dmitrij Rus

Hraju, abych žil 4 – Inferno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hraju, abych žij

Kniha IV.
Inferno

Dmitrij Rus

FRAGMENT

1. kapitola

Úryvek ze zprávy neznámého uživatele zachycené v komunikační sféře Jiného světa:

Padám k nohám Světloličího, slovem i činem si toužím vysloužit velikou milost Nejmocnějšího.

Je mou svatou povinností oznámit, že služebníku Falešného boha se i přes množství nastražených překážek podařilo dobýt první úlomek Srdce Chrámu. Onen ničemný Velekněz navíc nazval Mihotavého strážce Šavlozubem, uplatil ho štedrým darem a podloudně z něj tak vymámil Nedobytný poklad. Pln úzkosti a rozhořčení se táž: Je poslední z fragmentů Srdce spolehlivě ukryt? Hrůzou dočista ztrácím rozum při pomyšlení na možnost vzkříšení Velikého artefaktu silami Temného panteonu...

„Děti, vyučování začíná! Áčko má matematiku, bécáci alou do arény, podle rozvrhu máte mít hodinu šermu.“

Anna Pavlovna hlasitě zatleskala, aby upoutala pozornost drobotiny a učinila přítrž nekontrolovatelnému skotačení po celém vnitřním nádvoří Velechrámu. Velká polední přestávka se blížila ke konci.

Usmál jsem se. Chtělo by to vynalézt školní zvonek nebo jí alespoň najmout globlina s rolničkou v ruce.

Máma... Od té hrozné události a mého – zpočátku vítězoslavného –

návratu z raidu uplynuly sotva dva týdny, nicméně mamka v podobě čer-
novlasé, jako o překot mládnoucí elfky se už stačila organicky zapojit do
klanového kolektivu a stát se jeho neoddělitelnou součástí. Tahle bývalá
úča přišla zcela nečekaně k perfektnímu zdraví, teď už opravdu dospěle-
mu synovi a rozjívěné bandě bezprizorních capartů v čele s čerticí Lenou.

„Uáááá!“ Ječící tlupa mrňat schopná udupat i devátáka se vrhla smě-
rem k dětskému křídlu hradu. Když jsem ty uhánějící prcky sledoval, zno-
vu se mě zmocnil záchvat úzkosti – je jich nějak moc! Sedmdesát dva ma-
ličkých lidiček, jejichž osud zcela závisí na správnosti mých rozhodnutí.
Vždyť už za týden vyprší Velechrámu hájení a do našich krajů se začnou
hrnout milovníci masových eventů a epických questů štědře rozdávaných
služebníky Světlého panteonu.

Břemeno odpovědnosti mě tížilo, na kolena mě však srazit nemohlo,
naopak – opřelo se o má ramena, která znatelně vyrostla do šířky, a ještě
víc zpevnilo ocelový stěžeň mé páteře. Nejenže jsme rozebírali na kous-
ky a po svém znovu skládali herní realitu, ale i *Jiný svět* nás hnětl jako
těsto a formoval z nás to, co chtěl – občas jsem se při ranním pohledu do
zrcadla až zděsil, když jsem viděl všechny ty změny.

Police šéfa raidu, klanu i celé aliance, mě obdařila pevnou rukou veli-
tele a já jsem se neustále zdokonaloval v jejím používání.

Vlastnictví hradu třídy SuperNova a celého okolního údolí se všemi
jeho obyvateli z mého vědomí po kouscích vytlačovalo občana demokra-
tického státu a nahrazovalo ho postavou zchudlého, leč ambiciózního ba-
rona, který už si brouší zuby na vévodskou korunu.

Odvracená strana života, hypertrofovaná díky ohavnostem, které se
ve hře děly, se všemi těmi otroky a mučením, ztráta blízkého člověka
a k tomu ještě pobyt u Lolth – to všechno zmrazilo pohled mých náhle
potemnělých očí. Nevím, co z nich teď bylo možné vyčíst – odraz jakých
pekelných a ozvěny jakých událostí, nicméně už se mi do nich nevydržela dívat
ani vůdkyně pekelných psů Jiskra. To majestátní zvíře se teď pod mým
pohledem vždycky svalilo na bok, s kňučením roztáhlo obrněné pláty
a nastavilo mi nechráněné břicho jako hodný pejsek svému právoplatné-
mu pánovi.

Zpočátku se mi to zdálo zábavné, postupem času mě to však začalo
znervózňovat. Ale nespokulujme tady o něčem, o čem zatím nic nevíme,

čas všemu určí své místo. Samozřejmě že bych moc nerad vstoupil do historie tohoto mladého světa jako nějaký pošahaný Temný pán a dost jsem sázel na to, že právě děti ochrání mou těžkou hlavu od nějakého dalšího vtažení do světa, odkud není návratu.

Dělal jsem hodně věcí – pracoval na své reputaci, sprádal intriky, verboval spojence. Co se mi ovšem stále nedařilo, bylo zastavit tu kukačku doktora. Anik už dávno strhl všechny pomyslné závitky a připomínal mi pilota hořícího letadla, který pobledlými prsty svírá knipl a navádí svůj těžký stroj do střemhlavému pádu na nepřátelskou kolonu. Další druh v neštěstí, který se na chatrné loďce vydal do rozbouřených peřejí. Pádluje sice jako o život, až voda pění a svaly se mu trhají, ale hučící vodopád, do kterého se řítí, už na něj v pohrdavém úsměšku cení ostré tesáky skal.

Po digitalizaci a zázračně získané šanci na druhý život pro usměvavou pihovatou Mášu jsme rychle otestovali i ostatní děti. Nikde žádný zádrhel – všichni nezletilí klienti hospicu byli vtaženi, úspěšně tak utekli Zubatě z lopaty a na nějakou dobu učinili z Alexandra Nikolajeviče nejšťastnějšího člověka na světě. Vrátný v márnici, zcela zlomený svou děsivou rolí, se náhle proměnil v dobrého čaroděje.

Ještě toho večera se tak zlískal virtuální kořalkou, že skončil ve stavu připomínajícím toho nejubožejšího zombíka – chodit ještě jakž takž zvládal, s mluvením už to však bylo o dost horší – jen nesrozumitelně mumlal, usmíval se a objímal každého na setkání. Série screenshotů pořízená jakýmsi vtípkem se pak ještě dlouho těšila velkému zájmu návštěvníků klanové fotogalerie.

Doktor šeptá nepřístojnosti rozpačité Makarii – přičemž lékařova ruka putuje po jejím útlém pase až na samé hranici faultu, oči mu září a neviditelný husarský knír má celý naježený.

Anik v objetí s Mumínkem – netuším, jak se ti dva dali dohromady, ale ta chlupatá bílá potvora se fotogenicky zubila do objektivu svými ostrými řezáky, zatímco doktor ji zadumaně drbal za uchem rubínovou náušnicí, kterou sebral kdo ví kde.

Doktor ve vášnivém sporu se zaskočenou Jiskrou drží fenu za mohutnou tlapu a snaží se cosi spočítat na jejích prstech. Aby toho nebylo málo, ke konci večírku usnul v teplém doupěti pekelných psů s hlavou bezstarostně položenou na tvrdém boku nejbližšího zvířete. Psi na opilého primáře ale

z nějakého důvodu rázem přestali vrčet, a štěňata se na něj dokonce nalezla jako kotata na ohřívací láhev.

Všechno to samozřejmě byla velká legrace, ale víte, kolik mě stálo nervů nejdřív ho vůbec najít, pak vzbudit a aspoň na chvíli ho vykopnout z virtuálu? Vždyť ke vtažení může dojít během poměrně krátké doby – za osmáct hodin nepřetržitého ponoření je šance na digitalizaci už víc než dvacetiprocentní!

Všechno jsem si však vynahradil ráno, když jsem našeho zmateného a pavučinami oblepeného hrdinu, dýchavičně stoupajícího po vzrjácím schodišti, přivítal slovy: „Takže už jsi náš? Vítej ve Věčnosti!“

Anik zbledl a nohy se mu podlomily. Rychle usadil svého avatara do pozice lotosového květu, ve které se obvykle provádí logout, jeho stále ještě malátná ruka máchla vzduchem a zmáčkla neviditelné tlačítko virtuálního interfacu. Doktorovo úlevné vydechnutí, které následovalo, znamenalo, že je všechno v pořádku a že třicetivteřinový odpočet byl zahájen. Doktor mě na rozloučenou přejel ublíženým pohledem a vytratil se z herní reality.

Alexandr Nikolajevič se uměl z podroušeného stavu dostat velice rychle, ostatně jako všichni doktoři. Už za tři hodiny se mnou čile probíral otevření nového teleportu přímo do Březových jeslí, nízkourovňové startovní lokace humanů.

Když jsem stál s rukama zkříženýma na prsou u zářícího portálu, abych uvítal další skupinu uprchlíků z reálu a ze svých smrtelně nemocných těl, byl jsem pevně rozhodnutý promluvit si s doktorem a přerušit tohle stěhování do té doby, než bude alespoň trochu jasno ohledně naší budoucnosti. Když ne dnes, tak zítra se u hradeb Velechrámu strhne pořádná mela, ta sadistka Lolth může klidně uplatnit právo na svého Laitha, který nedodrží její deadline, nebo si mě najde někdo z mých zapřísáhlých nepřátel. To všechno pak nepěkně dopadne právě na děti, které zůstanou bez ochrany, pokud si je ovšem hned někdo nevezme za rukojmí.

Nemám čas myslet ani na svou vlastní bezpečnost, a mám si na krk všet takové závaží?! Chce to probudit lidi, zmobilizovat veřejné mínění a společnými silami celého *Jiného světa* vybudovat pořádnou školku někde ve městě. Je ale fakt, že takové pozdvižení nemůže zůstat nepovšimnuté oficiálními místy, která to stěhování jistě okamžitě zatrhnou až do

vyjasnění všech okolností nebo *schválení kompetentními orgány*, aby si potentáti kryli své tlusté zadnice haldou papírů s kulatými razítky...

Veškerá má rozhodnost byla rázem ta tam při pohledu na prvního mrňouse klopýtajícího z teleportu a svírajícího ve své dlaničce doktorův prst. Ale ne, jděte někam, tohle je úder pod pás!

Uhnul jsem kousek stranou, abych nestál primáři v cestě, a s nuceným úsměvem na tváři jsem kýváním hlavou vítal ustrašeně se rozhlížející děti. Od té doby jsme každý den dělali testy na vtažení, díky nimž jsme mimochodem přišli na to, že věk má přímý vliv na rychlost digitalizace. Mladý, nezkažený rozum, nezatížený tisícovkami různých tabu, se adaptoval na nový svět s mimořádnou lehkostí, s důvěrou se mu oddával a bleskově se nořil do virtuálu. Už během prvních čtyřiaadvaceti hodin byla vtažena více než polovina dětí.

Doktorovi hořela koudel u zadku. Bylo prakticky nemožné skrýt všechna ta pojízdná lehátka křížující sem a tam a celé nemocniční pokoje, které se nejdřív vyprázdnily, načež celé jejich osazenstvo hromadně upadlo do kómatu. Už se jistě našel i nějaký ten poctivec, který splnil svou občanskou povinnost a všechno pěkně naprášil vyšším instancím. Náš primář každým dnem očekával návštěvu nějaké kontrolní komise a možná i přímo své zatčení.

Se skousnutými rty jsem sledoval toho bezvýhradně se obětujícího člověka a nenacházel jsem v sobě morální právo zastavit ho. Doktor si zvolil svou cestu, na mně pak bylo jen pomáhat mu a nepřekážet. Potřeboval kontakt na obchodníka se zbraněmi – seznámil jsem ho se Stasem. Hodil by se mu advokát, PR specialista a šikovný novinář – není problém, najdeme... Doktor se totiž nehledě na lehké záblesky šílenství v očích systematicky připravoval na svou velkolepou labutí píseň...

Vysoko nad mou hlavou cosi zašustilo a ozval se cinkot Slz kamene dopadajících na dlažbu. Instinktivně uhýbám, trhnutím ramene shazuju ze zad Jangurův štít a aktivuju obrannou clonu. Vědomí se mi na moment zasekává, aby vybralo ten správný interface – bojový mód, nebo panel poplachových schémat? Za vteřinku už mé oči bloudí po strmé zdi a tmavých střílnách hlavní věže, aby lokalizovaly záškodníka nebo špeha.

Cože?! Nad nádvořím se vznášela pětiletá Máša, vesele rozhazovala otlučenýma nožkama a pomalu mířila k zemi. Děvčátko sebou netrpělivě

házel na místě a šlapalo vzduch pod sebou ve snaze co nejdřív přistát na nádvoří a dohnat svou třídu, která už spěchala na hodinu šermu.

Kdo na ni proboha seslal kouzlo *Levitace*? Ingredience k němu nejsou zrovna nejlevnější, navíc normálně trvá jen dvě minutky a následný pád se podobá seskoku padákem – není to žádná zběsilá rychlost, ale na zlámání nohou to bohatě stačí. Že by nějaký zkušený wizard, který se specializuje přímo na létání a vyleveloval tohle kouzlo do závratných hodnot? Nikoho takového tady ale nemáme. Mágů je tady sice dost, ale v zásadě je to samá klasika: nukerši, teleportisti nebo vyznavači vysokého DpS.

Průměrný level bojové divize klanu dosáhl 170, a to pouze díky žoldnérům, kteří k nám přešli. Já se svou skromnou osmdesátkou jsem mezi ostatními působil dost uboze. Ale nemůžu si prostě dovolit týden někde intenzivně farmit se spolehlivou podporou za zády. Posledních sedm levelů jsem získal, když jsme se probíjeli Ztraceným městem. Je velká škoda, že za zabití jiného hráče se nezískává žádná zkušenost, protože hráčského masa jsme nasekali, že nám z toho samotným šla hlava kolem...

Na dívčině ukazováčku se nápadně blyskal krvavý rubín. Moc zajímavý prstýnek, zajímalo by mě, kde to škrvně k takové věci přišlo.

Promiň Mášenko... Porušil jsem pravidla herní etikety a bez dovolení jsem soustředil zrak na předmět, abych ho identifikoval. Podobnou zvědavost často začíná PK lov – když lidi, co touží po cizích statcích, vidí u někoho pěknou výbavičku, rozhodnou se trochu nakrmit svůj PK index v naději, že dotyčnému zazobanci od těch drahých krámů trochu ulehčí.

Ještě před dvěma dny bych to vůbec neřešil, caparti by si okna s hláškou o nežádoucím zájmu jiné osoby ani nevšimli, a i kdyby, nepochopili by ho. Potíž je v tom, že se máma rozhodla naučit děti abecedu, což je ovšem na druhou stranu i velké pozitivum – copak by to vůbec šlo, chodit po digitálním světě jako negramotný? Asi tři hodiny po tom, co začala s výukou, jsem ji našel, jak nervózně tahá z cigarety na zápraží dětského oddělení.

„Co se stalo?“ ptám se jí.

Máma jen vzdychla a hlesla: „Přečetli ho...“

„Koho?“

„Slabikář! Celej! Od A až do Z, včetně toho blešho fontu v tiráži: *Licencované digitální vydání, 2031. Schwáleno a doporučeno Ministerstvem školství Ruské federace.*“

„Cože?!“ nechápavě jsem svažtil čelo.

Máma jen rezignovaně pokrčila rameny a řekla: „To bude zřejmě tou absolutní pamětí. Dvě minuty na abecedu, pět minut na pochopení systému a pak už jen stále rychlejší čtení. Nejzajímavější přitom je, že nečtou po písmenech nebo slabikách, ale vnímají hned celá slova a možná dokonce věty a ukládají si je jako nějaké hieroglyfy. Ruština se pro ně teď neskládá z třiatřiceti písmen, ale z desítek tisíc složitých znaků. To je téma na disertaci...“

Zatřásl jsem hlavou, abych odehnal zbytečné myšlenky, a soustředil se na oznámení, které se mi objevilo před očima.

Ikonka itemu nevypadala dvakrát přitažlivě: několikrát dokola obtočený tenký drát se zbytky spálené izolace, ke kterému byl ledabyle připevněn veliký rubín. Charakteristiky předmětu nicméně jeho nevzhlednost s přehledem kompenzovaly:

– Mithrilový prsten létání. Výskyt: artefakt. Výdrž: 300/300.

Bonus: Rezistence vůči magii vzduchu +40 %.

Zesílení! Zasazen Kámen Boží krve: přidává libovolný buff do úrovně 200 včetně.

Zvolená dovednost: Levitace.

Jedinečnost! Jediný exemplář na celém světě: 100% bonus k účinku předmětu.

No teda! Počkej, maličká, nikam mi neutíkej! Udělal jsem pár kroků vpřed a chytl mrskaající se holčičku do náručí.

„Stůj! Počkej přeče!“

Po chvíli lehkého přetahování s účinkem kouzla jsem postavil dítě na zem, přidřepł si k němu a přísným tónem se ho zeptal: „Mášo, kde jsi vzala ten prstýnek?“

Dívka doslova jako nějaké vznášedlo znovu vylétla do vzduchu a rozhoupala se, jako by plula na slabých vlnkách. No dobře, ať si visí, snad ji vítr neodnese.

Máša si dala ruce za záda a se zachmuřeným výrazem se na mě obořila: „To je moje!“

„No jo, vždyť ti to neberu...“

Musel jsem na ni trochu zahrát divadýlko. Ne, neměl jsem v úmyslu brát dítěti jeho hračku, ale vypůjčit si ji na nějaký nebezpečný raid nebo

vyměnit za něco cenného – a to nemám vůbec na mysli nějaké skleněné korálky – to bych moc rád.

Prstýnek je to vskutku zajímavý, vždyť levitace je megaužitečná věc. Na permanentní buff je ale příšerně drahá a má moc krátkou výdrž. Ale tohle je naprostá bomba – a úplně zadarmo! Prchat nebo někoho pronásledovat a klouzat přitom deset centimetrů nad zemí, ignorovat terén, všechny jámy nebo rokle a bez problémů přeskakovat ze skály na skálu. Paráda!

A jaké zklamání teprve musí čekat gravimágy, kteří způsobují zranění úderem těla nešťastné oběti o zem! Nezáleží na tom, co vyzvedne oběť do nebe, jestli kopanec zdvičené země nebo jemná křídla větru, pád bude vždycky stejně pozvolný, magie prstenu svého pána donese jako labutí pírkó opatrně až na zem. Už vidím ty zaskočené pohledy válečníků bezmocně vyčkávajících hluboko dole s ostrým železem a zasypávaných přívaly útočné magie z nedosažitelné výšky. Páni, to by bylo něco!

Dívka se zachmuřila, načež se se mnou neochotně podělila o informaci: „To mi dal Dimka Haman, šaman z áčka.“

„Cože? Jakej šaman-haman?“

„Je z druhý vlny, devatenáctej vtaženej. Ležel u nás na pětce, takovej plešatej, pořád z něj visely nějaký hadičky. No jo, když vy nic nevíte... Hrajeme si s děckama na ninji, děcka se schovávají na střeších a na hradbách, jenže já se bojím výšek. Tak mi Dimka slíbil, že když mu dám ty dva červený kamínky, tak mi pomůže...“

Už mi to začínalo trochu docházet.

„A ty kamínky jsi vzala kde?“

Na dívčině tváři se rozhostil úsměv a její prsty se mimoděk rozvlnily, jako by hladily hebkou kočičí srst.

„Dal mi je Mumínek! Je to takovej mazlík...“

Ta bílá chlupatá potvora! Měl jsem co dělat, abych nenadával nahlas. Sprostě šlohne zkamenělou Krev Boha, narve si jí plnou hubu, a pak jí rozdává nazdařbůh!

„Kde ho najdu?“

„Koho?“

„No Mumínka nemyslím! I když... kde se vlastně schovává ta... ta naše plyšová radost?“

Holčička se nadmula pýchou a se zdviženou bradou pronesla: „K vám on nepřijde! Mumínek nemá dospěláky rád, hraje si jenom s námi, heč!“

To se nedivím. Bylo by tady dost těsno, kdyby se tu najednou sešli všichni, kteří by si přáli osobně přibít jeho uši nad krbovou římsu. No dobře, Země je kulatá, určitě na sebe jednou někde narazíme. Ačkoli, místní Galileo Galilei se v JS ještě nenarodil a kulatost světa je dosud otázka značně diskutabilní...

„A toho Dimku najdu kde?“

Máša pohrdavě mávla rukou směrem ke kamennému božímu trůnu, snu všech crafterů – pokud by ovšem věděli o jeho existenci.

„Kde by asi tak byl? Sedí na tom svém šutru.“

Pohlédl jsem do stinného rohu nádvoří, nicméně trpasličí mallorn za těch pár posledních týdnů tak neuvěřitelně vyrostl, že by bambus zbledl závistí, takže spontánně vzniklý výtvar Bezejmenného byl teď zcela skryt pod jeho listím.

Dívěnka pomalu kývla, svráстила obočí, poškrábala se na krku a řekla: „Jo, je tam! Domluvili se s tím stromem – on Dimku schovává a ten mu za to do kořenů zakopal artefakt, aby líp rostl. Myslel, že to nikdo nevidí – chachá! Chtěli jsme ho vykopat, ale to pitomý dřevo se s námi pere větve-ma! Strejdo Glebe, musíš ho potrestat!“

Jenom jsem zíral. Domluvili se? Se stromem? Tahle posvátná rostlina elfů je samozřejmě vnímavá k emocím, ale rozum přece nemá. Nebo mi něco uniká?

Máša využila vhodné chvílky a malými krůčky se začala vzdalovat.

„Tak já jdu, jo? Zubáč... Teda, pan učitel ork Zlomený Tesák nemá rád, když se chodí pozdě. Dneska máme japonský dýky, pozvali na to speciálně Fee od Xeny. Nechci promeškat souboje, minule mi Ljoška useknul pravou ruku, tak bych mu to chtěla vrátit. Teta Bomba mi ukázala takovej jeden chvat – Bum! A máš všechny zuby pryč a dvě minuty ani nepípneš.“

No jo, děti. Jejich trénink boje ostatně nebyl tím, co na mě dělalo největší dojem, i když pohled na mrňata rubající se navzájem hlava nehlava budil nejrůznější a dost protichůdné emoce. Ten pravý vtíp byl v něčem jiném.

Mistr šermíř, NPC najatý za šílené peníze, pohrdavě přejížděl pohledem formaci nových branců kypící emocemi a po krátkém přemýšlení zavlel: „Do zbraně!“

Jásající drobotina se s očima planoucíma nadšením vrhla k hromadě předmětů, které byly v jejich starém světě přísně zakázané: k nožům ostrým jako břitva, nebezpečně vypadajícím šavlím, těžkým kladivům, exotickým okovaným cepům nebo šurikenům.

Zatímco si děcka rozebírala zbraň, já jsem si s Kirillem hrál na němé ryby – oba jsme mlčky lapali po dechu při pohledu na wizaridy s obouručnými meči nebo roguny s bojovými palicemi. Vlastně to dává smysl – děti *neví* nic o limitech jednotlivých herních povolání a jsou na dvě stě procent přesvědčeny, že *mohou* vzít tuhle konkrétní zbraň do ruky. A to už nebeské sféry vztekly láteří a zdobí bezmračnou oblohu vějíři blesků. A heleme se, osobně se dostavil i Padlý, který okamžitě věděl, kdo zabodl tu novou třísku do zadnice světa a zahýbal jeho milovaným astrálem. Nijak aktivně však do situace nezasahoval, naopak, dokonce snad souhlasně a s určitou dávkou radosti přikývl a znovu zmizel v záblesku teleportu.

V písku arény se zatím rozhořela chaotická bitva všech proti všem. Kdosi neohrabaně máchl těžkou halapartnou a zasáhl všechny kolem. Pak jen nasupeně zíral, když mu přiletěla odpověď v podobě rány válečnou sekyrou. Jiný zase naprosto cíleně zabodl ostrý kord do pozadí soupeře, se kterým měl nevyřízené účty. Děti jsou už prostě takové – přímočaré ve svých záměrech a jednající bez zbytečných zábran.

Máša mé zadumané mlčení vyhodnotila jako souhlas, zapištěla cosi na rozloučenou a vrhla se za zvukem řinčících zbraní. Cestou ji předebral další opozdilec, jakýsi šlachovitý hošík z Lenina zvěřince. Prohnal se kolem na mladém pekelném psu, jehož hřívy se pevně držel prsty odvážně vsunutými do štěrbin mezi obrněnými pláty. Trochu rozmazaná silueta se nesla dlouhými skoky kousek nad zemí, přičemž jak jezdcí, tak improvizovanému koni svítily oči nadšením. Ze všeho nejvíc mi připomínali orkskou jízdu z Pána prstenů. Hmm, vyrůstá nám tady slušná kavalerie. Až ta jednou udeří na nic netušícího nepřítele, bez praní kalhot se to neobejde...

Seskočil jsem ze schodiště a zamířil k trůnu skrytému v elfské zeleni. Odkudsi z dálky, zpoza hradeb, ke mně doléhaly dunivé zvuky kladiv a tříštícího se kamene – to trpaslíci od Throra opravovali opevnění.

Z opačného rohu zahrady se ke mně nějakým zázrakem skrz stovky větví prodralo sluneční prasátko, které se odrazilo od tepané zlaté stříšky

Tániny hrobky, a vymámilo z mého oka nezvanou slzu. Uhnul jsem pohledem a zaskřípěl zuby. Ale teď není čas na nářky... Nad mrtvými můžeme truchlit potom, teď musíme myslet hlavně na živé...

Když jsem byl v půli cesty k mallornu, jeho listy zašustily a přiměly mě zpozornět. Hned nato zelená hmota vyplivla na pěšinu celého pomuchlaného a pořádně rozlíceného Obejdu. Mistr se chytl za natlučený zadek, bezmocně se rozhlédl kolem, a když mě spatřil, vyskočil na nohy a zamířil ke mně. Cestou lamentoval a dožadoval se spravedlnosti.

„Veliteli, to snad není možný, co se tady děje! Nějací prckové si okupují trůn a mně práce stojí – jde mimochodem o tvou zakázku na padesát těžkých golemů ve speciální verzi DoT. A k tomu ještě tenhle strom... Normálně se se mnou pere!“

S potlačovaným úsměvem jsem pozdravil Bělorusa podáním ruky a uklidnil ho: „Mrkneme se na to!“

Došel jsem až k mallornu, pohlédl na čepele jeho listů a udiveně zdvihl obočí. Rostlina pochopila mé úmysly, její koruna se rozestoupila a vytvořila zeleně klenutý průchod. To je ale nádhera...

Rázně jsem vkročil dovnitř a zamířil k trůnu, který byl teď už zčásti vidět. Obejda klopytal těsně za mnou, štouchal mě do zad a cedil skrz zuby nadávku za nadávku, jelikož neustále inkasoval bolestivé šlehance od větví stromu, který tak pomstychtivě trestal černého pasažéra.

Dimka byl vyzábělý, asi osmiletý chlapec s jemnými prsty pianisty. Tvářil se velmi vážně, se zavřenýma očima se pohupoval v lehkém transu, cosi neslyšně šeptal a omotával rukojeť cvičného meče tenkým stříbrným drátkem – kde ho vůbec vzal? Záštitá meče už byla vyzdobena nevzhlednými kamínky zasazenými do dřevěné smůly.

Stočil jsem zrak k charakteristikám předmětu – fiha!

– *Pravděpodobnost ochromujícího úderu +90 %.*

– *Aura Strachu: Obratnost cíle se snižuje o třetinu.*

– *Doživotní debuff Invalida: Každý zasazený úder s sebou nese nenulovou pravděpodobnost snížení Obratnosti nepřítele o jeden bod.*

– *Debuff Zadnice osudu: Štěstěna se obrátila k vašemu nepříteli zády, pravděpodobnost narušení jeho koncentrace a neúspěchu jeho kombo úderu se zdvojnásobuje.*

Klučina tuhle jinak naprosto tuctovou zbraň hodně slušně vytunil! Je to až k vzteku vidět vlastnosti naprosto jedinečného artefaktu u blbého tréninkového meče z měkkého plechu. Zvlášť hrozivým dojmem působil ten dožitovní debug. Nejsem samozřejmě žádná chodící herní encyklopedie, ale o podobných věcech jsem ještě neslyšel – když tedy nepočítám pohádky typu jedna paní povídala. To prý třeba v jednom hustém podzemním dungeonu sedí takový mega boss, co láme hráčům končetiny tak, že se už pořádně nezahojí, a dělá z nich tak mrzáky.

Zaposlouchal jsem se do chlapcova tichoučkého šepotu.

„Pletu, motám, vážu, teď vám všem ukážu... Narodil ses jako paličák, chcípneš jako mrzák! Ještě se uvidí, kdo z nás dvou je *křivoruká opice*...“

Koutkem úst jsem se bezděčně ušklíbl. Hotový Zorro mstitel! Kdosi evidentně udělal osudovou chybu a urazil zneuznaného génia. S takovými tichošlápkami se musí moc opatrně, jejich skrytá nenávisť může snadno vyústit v jed na krysy hozený do čaje. Musím toho kluka vrátit na správnou cestu a zaměstnat ho něčím smysluplným, než se dostane na příliš šikmou plochu.

Opatrně jsem položil ruku na kostnaté dětské rameno a řekl: „Nestojíš to za to...“

Dimka vyskočil a trhl sebou, aby se mi vysmekl a vzal roha, já jsem ho však udržel.

„Počkej. Ten meč, co jsi vyrobil, je parádní, jsi pašák. Ale je moc nebezpečnej. Nějaká hloupá nadávka nebo pohlavek přece ještě není na dožitovní trest. I když někdy se i tohle dá řešit mečem, ale rozhodně ne na úrovni malicherných dětských konfliktů.“

Chlapec na mě upřel pozorný a trochu ironický pohled, až jsem se na okamžik zarazil ve snaze definovat rozdíl mezi dětskou křivdou a hloupostí dospělých, která se za starých dobrých časů smývala krví.

Ach jo, kolikrát už jsem se skřípěním zubů litoval, že se zakázaly souboje! Kolik různých dobytků a ničemu zůstalo nepotrestaných, aby dál rozsávali bolest a slzy! Mládež by se pak místo chlastání piva v průjezdech a čučení do monitoru, horlivě věnovala trénování šermu. Podle mě by se zavedením zákona o soubojích kultura mezilidských vztahů zvedla do nebeských výšin. Všechny hajzly by brzy vymylátili a ostatní by se na

učili dávat si pozor na jazyk a chovat se jeden k druhému s maximální úctou – jinak se tasí kordy. Jako aréna přitom může posloužit jakýkoli dvorek nebo podchod.

„Zkrátka, Dimo, ten meč pro jistotu odevzdáš Durinovi, aby ho uložil do zbrojnice. Abych řekl pravdu, moc se mi nelíbí, na bitevním poli nemá taková věc co dělat, hodila by se spíš někam do mučírny, k nulování vlastností hráčů. A co se týče tebe, myslím, že jsi moc šikovnej kluk a že bys mohl dostat nějakou opravdovou práci.“

Zájem v očích mladého craftera znatelně zesílil.

„Dostaneš přístup do skladů k zásobám craftových ingrediencí a budeš společně s Obejdou pracovat na klanové zakázce – budeš stavět bojové golemy!“

Chlapcovy nosní dírky se vzrušením rozšířily. Vedle mě stojící Bělorus si dal ostentativně ruce v bok a hlasitě zasupěl. Náhle jsem se zarazil – co to tu vyvádím? Jsem to ale kus vola, přísahám na krajkové prádlo Makarie! Vždyť Dimka je naprostý unikát, pracuje čistě instinktivně a jen na základě vlastních přání. Obejda ale ten jeho jedinečný talent okamžitě vykastruje tím, že mu bude vysvětlovat, co se může a co se nesmí, a nacpe všechny jeho výjimečné dovednosti do klasických herních škatulek.

„Zpět! Žádní golemové!“

Gestem dlaně jsem uklidnil Dimku, který už chtěl projevit svou nelibost, svrástil jsem obočí a pokračoval v analýze situace. Teď tenhle malý tvůrce pouze za pomoci své vůle a silou své nevědomosti vytváří unikátní mistrovská díla. Světovému řádu nezbyvá nic jiného než vztekle cenit zuby a hrát s klukem žravou dámu – navádět ho na cestu minimálního odporu tím, že mu napovídá, jaké suroviny se hodí na to a to, a intuitivně ho vést k místu síly, kde bude výsledný artefakt co nejméně v rozporu s logikou světa. Je potřeba dál pokračovat tímhle směrem a vyvarovat se konvenčních crafterských postupů a receptů. A co kdyby...

„Dimo,“ začal jsem podlézavě, zatímco jsem z hlubin brašny opatrně vytahoval leštěné adamantové zrcadlo, které jsem dostal od čínských Maoistů výměnou za zajatce ze Šuej-fangu, „nemohl bys mi spíš vykovat meč z tohotoh nepotřebnýho krámu?“

Jasně, ve vlastnostech itemu je výslovně uvedeno: *nezničitelné*. Stejně tak dobře vím, že s adamantem můžou pracovat pouze bohové. Ale i oby-

čejnému smrtelníkovi vtaženému do božích her a intrik může přijít vhod eso v rukávu v podobě takového smrtonosného ostří.

Podal jsem klučínovi zrcadlo, rychle se otočil a výhrůžně vypouil oči na Bělorusa, který už nabíral vzduch do plic, aby nás náležitě poučil. Proboha mlč, sám to dobře vím!

Mladý šaman zavrtěl hlavou a řekl: „Kovat ještě neumím. Ale můžu z toho něco vymodelovat, jestli chcete. Třeba kostku?“

Hmm... Kostku... z toho by mohlo být něco jako minikladívko. Ale to bude moc lehké, dvě stě šedesát gramů, tím bych mohl bohům udělat leda tak pár modřin, nic víc. Spěšně jsem si v duchu projel všechny možné typy útočných zbraní: sečné, řezné, úderné – ne, ne, ne! Bodné, to je ono!

„Co takhle ostrej trojhrannej bodák, Dimo? Mám jednu takovou krátkou, asi metrovou hůl. Kdyby se na konci vydlabala prohlubeň s držákem, tak se z toho může udělat něco jako oštěp – to by byla pěkně nebezpečná věcička!“

Malý mistr souhlasně přikývl, načež začal zrcadlo mnout v dlaních, zahřívát ho svým dechem a cosi přitom šeptat. Předmět začal přímo před našima očima ztrácet svůj původní tvar a jeho okraje se bezvládně svěsily jako lžička z gallia v rukou levného iluzionisty.

Obejda ohromeně vzdechl a já jsem se ponořil do svého inventáře, abych našel svou poslední trofej. Díky raidu do Pohraničí se klanová zbrojnice naplnila množstvím elitní výbavy. Když jsem procházel mezi pyramidami útočných zbraní, padl můj zrak na pokroucenou hůl z neznámého dřeva, zdobenou jen lehounce svítícím matným krystalem. Uvnitř kamene se míhaly jakési stíny, jako by z něj někdo zlověstně pomrkával. Celá hůl se pak halila do hávu tmy a snažila se tak skrýt před mým lačným pohledem.

Jauvajs! Už jsem ji nahmatal! Na dotek kope jako elektřina, a to vůbec ne málo! Hůl Nenávisti s uvězněnou duší démona vypadala hrozivě a působila diskomfort všem, kdo se nacházel v její blízkosti. Tenhle nekromantský kousek par excellence kromě obvyklých omezení na specifická herní povolání a více či méně tučných bonusů k vyvolávání a Inteligenci disponoval jednou hustou a dost dvojsečnou abilitou – když ji měl majitel v ruce, démon vysával životy ze všeho teplokrevného v okruhu padesáti kroků. Účinek na spojence byl ještě jakž takž humánní, i když i to bolelo, nepřátelé to ovšem schytávali podstatně citelněji. Část energie si uvězněná

bytosť nechávala pro sebe, zbytek pak démon podle litery smlouvy odevzdával svému pánovi. Levelování a farmení s takovou aurou byla holá sebevražda, jelikož na sebe člověk hned natáhne aggro všech mobů v okolí, nicméně při takových masových potyčkách mezi hráči – a já se v poslední době neúčastním skoro ničeho jiného – mohl majitel tohohle artefaktu počítat s více než solidním bonusem.

Zatímco jsem se snažil zkrotit ten umíněný klacek svou vůlí v duchu zformovanou do masivního provazu, Dimka skončil svou lekci modelování.

„Hotovo!“

Hm, to by šlo! Vypadá to trošku křivě, maličko hrbolatě, ale velmi, velmi nebezpečně. Vzpomínám si, jak se proměnil výraz Padlého při pohledu na adamantové drápy pavoučího vtělení bohyně Lolth. Teď budu mít i já v kapse hodně pádný argument pro případ nepředvídatelných událostí.

„Díky moc, Dimo. Teď prosím tě na chvílku slez... Obejdo, teď ty! Sedíš? Tak na!“ řekl jsem a podal Bělorusovi lehce se cukající hůl.

Mistr vyděšeně schoval ruce za záda, pevně se přitiskl k opěradlu trůnu a zakoktal: „Dej to sakra pryč! Já se toho bojím!“

„Říkám ti, vem si to! Vyvrtej tam díru a udělej úchyt. Jsi crafter nebo baba? Nebo mám říct tomu dítěti?“

Obejda zakroutil hlavou, zatvářil se trpělivě a řekl: „Glebe, ty tomu nerozumíš. Tohle je hotovej herní item, nepřipouští žádný další úpravy. Leda že bys poslal žádost adminům, a až když ti schválí recept, tak potom...“

„Jaká krucinál hra?! Podívej se na toho kluka – žije tady a vyrábí si, co chce! Vždyť ty jsi přece taky vtaženěj, je to tvůj svět, a ne nějakých adminů! Zapomeň sakra na všechna ta jejich blbá omezení!“

Bělorus se bezmocně rozhlédl kolem sebe a zamumlal: „Vždyť nemám ani náradí...“

„To je tvůj problém! Vem si to a vrtej!“

Násilím jsem mu vecpal do ruky adamantové žihadlo i neposlušnou hůl a vrhl na něj přísný pohled. Mistr rezignovaně pohodil rameny, pak se otřepal a několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil a nabral odvalu. Zavřel oči a po vzoru malého šamana začal něco neslyšně mumlat.

Hrot bodáku se opřel do konce nervózně se škubající hole, nicméně mistrovy mozolnaté ruce hrubé dřevo udržely, pak zesílily tlak a začaly ostřím zlehka otáčet. Na Bělorusova kolena dopadla tenoučká spirálka černého dřeva.

Ding! Na nebesích praskla další nitka svazující navzájem naše světy...

2. kapitola

Město Jasu, Chrám Světločícího. Osobní komnaty Nejvyššího boha.

Dívčino srdce se naposledy křečovitě stáhlo a klokotavé chroptění konečně utichlo. Paralyzace oběť znehybnila, nezavala ji však vnímavosti vůči bolesti. Za prvé to značně zvyšovalo objem prány, která proudila z obětované bytosti, a za druhé to tak bylo prostě zábavnější.

Světločící se vlídně usmál a otřepal rudé kapky z rukou až po lokty zbrocené krví. Dnes se o další krok přiblížil dokonalosti. Nižší kněžku přivázanou k oltáři se podařilo rozebrat na devatenáct částí – její orgány byly teď roztahány do všech stran a spojeny s tělem vibrujícími žilami, kterými stále proudila krev.

Tenhle rituál nazval Rudý západ slunce. Během své minulé inkarnace prohrál Světločící bitvu se silami Chaosu, když neustál přímou konfrontaci s magií krve podporovanou obětními zikkuraty nevídaných rozměrů. Jaká škoda, takový perspektivní svět to byl...

Bůh se uměl poučit z vlastních chyb a nenechal si ujít žádnou příležitost ke svému potenciálnímu posílení. Jedním očkem nakoukl na Druhou stranu a v proudech Chaosu tam zahlédl skutečnou Sílu. A pak Chaos zahlédl jeho...

Světločící pokynul trpělivě čekajícímu Patriarchovi. Vyschlý stařeček s veselým pohledem přimhouřených očí se dal okamžitě se vši vervou do díla – vynést rozpárané tělo, očistit oltář, rozestavět číše s vonnými oleji a připravit umyvadlo s teplou vodou na omytí božích rukou.

Nejvyšší zatím naslouchal zvukům nebeských sfér. Znamenitě! Nižší kněžka se znovu nezrodila, o svou existenci přišla definitivně a navěky. Jaký příjemný vedlejší efekt! Tenhle rituál musí určitě vyzkoušet na někom z jím tolik nenáviděných Nesmrtelných! Vždyť je to k nevíře – smrtelníkům se dostalo tolik božské síly, že on sám přišel o svou hlavní zbraň – strach ze smrti a výběr posmrtného života. Jak krásně jednoduché to všechno bylo v jiných světech!

No nic, v krajním případě přizve do světa Háda, boha Podsvětí. Diův bratr dozajista nezklame a zavede ve světě pořádek. Současně s tím by se mohlo podařit získat zpět část trpaslíků odlákaných Bezejmenným. Hádes bude určitě schopen těm podzemním pracantům nabídnout spousty různých kamenných a kovových radostí. Sami se k němu pohnou takovým kalupem, že budou po cestě ztrácet krumpáče.

Světlořící při pomyslení na Padlého vzplál hněvem jako ohnivě slunce. Kůže Patriarchy, lijícího tenkou stružku vody na boží dlaně, na odkrytých místech náhle zrudla a pokryla se nehezkými puchýři. Pak si Nejvyšší všiml odrazu slunečních paprsků v růžových kapičkách a zachtělo se mu tu nádhernou hru světla zvěčnit. Luskl prsty – a krev se proměnila v rubíny. Patriarcha zachroptěl a zapotácel se – zachytil ho okraj kouzla a spáleniny rázem přestaly být jeho největším problémem. Jakýkoli chirurg na Zemi by při jeho operaci omdlel – rubínová ateroskleróza! O kněžovy cévy by teď jistě mělo zájem každé klenotnictví.

Když si Světlořící všiml žalostného stavu svého služebníka, znovu podrážděně luskl prsty a vygeneroval Oživující vlnu. Patriarcha začal opět dýchat, přičemž si bezděky roztrhl tuniku u krku, a všude kolem všechno ožilo. Povadlé květiny ve váze byly rázem jako čerstvě natrhané, oškubaná kuřata v chrámové kuchyni vyskočila a začala pobíhat sem a tam. Bůh nerad šetřil a dával energii, vždycky dával přednost okázalé demonstraci své síly. Takoví jedinci se ostatně najdou i mezi smrtelníky – například ti, co rádi svému protějšku tisknou ruku tak, až kosti praskají.

„Děkuji ti, Nejvyšší...“, pronesl Patriarcha se sklopenou hlavou a silně zarudlým bělmem očí plným popraskaných žilek. Předávkování léky také není nic pěkného, občas se dokonce stávalo, že přemíra many někoho roztrhala doslova na krvavý mrak.

Světlořící Patriarchovi milostivě pokynul a řekl: „Žij, červe. Jak to vypa-

dá s armádou bojovníků proti nečistým silám? Kolik následovníků Světla můžete vyslat na vyčištění Mrtvých zemí?“

Patriarcha překvapeně odpověděl: „No přece kolik je libo! Mezi našimi ovečkami je více než čtyřicet milionů Nesmrtelných. Z nich je asi třicet milionů aktivně praktikujících, to znamená, že se za poslední měsíc alespoň jednou pomodlili. K tomu ještě přičtíme původní obyvatele a množství bytostí Světla žijících v tomto světě. Stačí jediný projev vaší vůle spolu s body Víry pro Nesmrtelné a špetkou Božské síly pro všechny ostatní.“

Světlořící se zachmuřil. Neměl rád, když se musel o svou sílu s někým dělit. Stačilo, aby se jeho vnitřní zásoby ztenčily byť jen o vlásek, a bůh se hned začal cítit zranitelně. Co když mu bude právě tehle drobet energie v případě neočekávaného napadení chybět? Dvacet sedm reinkarnací by ostatně udělalo paranoika z kohokoli.

S těmi body Víry to taky nebylo tak prosté. Jejich množství je ve skutečnosti dost omezené, milionové armády se jimi zasponzorovat nedají. Je pravda, že si nastřádá slušné zásoby tím, že většinu odměn pro nově přichozí nechával na svých kněžích a jejich vlastních zdrojích. To mu vystačí na vysvěcení dvou stovek kněžích na desátý, nejvyšší kruh.

To už je hodně slušná karta, zejména když je ukrytá v rukávu, a ne vložena na stůl. Ne, ne, roztírat takový poklad v tenké vrstvě po statisících Nesmrtelných, to by byla věčná škoda. Však oni už se bez toho obejdou. Nesmrtelné obludy a bláznivý svět! V minulých vtěleních mu stačil jediný zlý pohled a celé zástupy se s písni a blaženým úsměvem na rtech dobrovolně vrhaly do plamenů. Kdežto tady?! Tady se musí za loajalitu uplácat, přičemž každý tvůj dar ještě dvakrát otočí v ruce a propočítají v těch svých kal-ku-lá-to-rech – a nakonec ho stejně opovržlivě odhodí a jdou jinam, za lepší nabídkou na trhu.

No nic, však ona jednou přijde Zubatá a všechno to tady pěkně srovná!

Patriarcha počkal, až z čela Světlořícího zmizí stín trudných myšlenek, a pokračoval: „Stoupenců Temnoty je řádově méně, zato různých monster mají několikanásobně víc než my. Je to pochopitelné – takový mladý svět se jen hemží nečistými silami. Ovšem jestli má Padlý dost sil na to, aby je povolal do boje, to je ve hvězdách.“

Světlořící opovržlivě mávl rukou: „To ubohé embryo boha! Kolik že mu to je – dva, tři roky? To já jsem v jakékoli své inkarnaci strávil víc času

jenom drbáním se na zadku. Jenom v Mayalovi jsem prožil dvanáct tisíc šťastných let, než došlo ke kataklyzmatu a explozi centrální hvězdy planetární soustavy. Víš, jaké to je, když několik miliard rozumných bytostí umírá s myšlenkou na Boha slunce, který je testá za jejich hříchy? Tenkrát jsem už skoro dosáhl úrovně Stvořitele, chyběla jen nepatrná maličkost, jen jakýsi drobnou klíček odemykající bránu do nejvyšších sfér...“

Bůh se odmlčel a znovu se ponořil do svých úvah. Patriarcha zatím v uctivé pokloně utíral jeho pěstěné ruce měkkým ručníkem.

Pak Světlolící znovu procitl a rozkázal svému služebníkov: „Vojsko verbuj pomocí správně volených slov, šikovných myšlenek a všemi tak žádaného zlata. To je obnovitelný zdroj, kterého bude vždycky dost. Panteon se bude do celé věci vměšovat jen v krajním případě, všechno musí být vykonáno rukama stáda. Na miskách nebeské rovnováhy je všechno příliš vratké, Nebesa vždy stojí na straně slabšího. V takové situaci nemůžeš nikdy odhadnout, jaká bude reakce na tvé činy. Zabiješ jednoho osamělého temného hrdinu a vyrazí proti tobě vojevůdce s celou armádou za zády. Nemůžeme si dovolit riskovat!“

Bůh se naklonil ke svému oltáři a chvíli pozorně naslouchal. Plný až po okraj! Přebytná mana je přeposílána kněžím, aby mohli před očima mas předvádět zázraky a úspěchy v boji s nečistými silami. Světlolící se ušklíbl, načerpal dostatek energie, kterou měl zcela zdarma, a rozhlédl se po okolí. Támhleto by šlo. Soustředil veškerou pozornost na měděnou sochu válečníka střežící široký vchod do osobních komnat a proudem surové many zatlačil na atomární strukturu hmoty. Elektrony, protony i neutrony se pod tlakem přeskupovaly, socha se natavila, začala se roztékat, znatelně zmenšila svůj objem a současně s tím z ní začaly sálat pořádné dávky gama záření.

Minuta napětí. Teplota v místnosti citelně stoupla. Poté Světlolící zhluboka vydechl a znovu načerpal energii z oltáře, tentokrát ho ovšem vysál až do dna. Špatně si to vypočítal, takže byl teď nucen sáhnout do svých osobních rezerv. Transmutaci není možné jen tak přerušit, mohlo by to taky pěkně bouchnout – energie provázející celý proces je naprosto sílená a hmota během něj nabývá charakteru sluneční plazmy.

Bůh překryl svou tvář maskou nenucené bezstarostnosti a poručil knězi: „Vezmi si to! Je to asi tuna zlata, dej z něj vyrazit mince na zaplacení žoldníků do chystaného raidu.“

Upřímně řečeno, to zlato nebylo nic moc, bylo značně nestabilní, s počaselem rozpadu sto osmdesát šest dní. To ovšem není jeho problém. Naopak – budou se teď snadněji objevovat skryté poklady, když se ví, co a jak hledat...

Tiché vyzvánění mě přinutilo odtrhnout oči od již trochu zkrotlé hole a přesměřovat pozornost na vnitřní interface, který blikal jako vánoční stromek různými mnohaúrovňovými menu, statusovými ukazateli a chat boxy. Sakra, jsem jako nějaký kyborg...

Přístupovým kódem k audio hovoru disponoval jen úzký kruh mých nejbližších, byla to ochrana před různými žebráky, reklamním spamem a čítovými bojovými metodami, kdy ti nepřítel zahltí všechny příchozí kanály nepotřebným informačním odpadem.

„Glebe, za šest minut začíná ranní brífink, nestihneš to. Talíř vlašáku máš už na stole.“

Mé sotva slyšitelné zasténání přehlušil zvonivý elfský smích.

„Můžeš si za to sám, Glebuško, neměl jsi těm holkám cpát tolik zlata. Teď pěkně žvejkej a nezapomeň jim to pochválit! Mimochodem, od jedné služky přišla žádost o vykoupení se ze služby. Nevím, kdo jí to nakukal, formálně nic takového neexistuje a žádný zákon nás nezavazuje vyhovět jí, nicméně hradní personál je jako na trní a čeká na naše rozhodnutí. Jako výkupné nabízí sedmdesát tři zlatáků a hrst mithrilu – to je skoro dvakrát tolik, než jsme zaplatili za její nájem. Tak co, veliteli, nerozjedeš trh s bílým masem?“

To je ale potvora, ona ze mě snad ještě udělá obchodníka s otroky!

„Amaro, už dávno jsem chtěl říct Antonovi, aby ti omezil přístup k zombobedně, ze které tak hojně a ráda cituješ. Tím spíš, že šéf Analytického útvaru potřebuje doma klid, a ne blikající 3D obrázky se čtyřma užvaněnými zombáckýma hlavama místo repráků.“

„Ale...“

„Bez diskusí, labutinko bílá, konec!“

Cha cha! *Amara* v ilitiiri skutečně znamená labuť, ale verbálně nabarvit drowskou dívku nabílo, to už je na samé hranici slušnosti.

Nevadí, ať se klidně vzteká a přemýšlí, jak mi to příkoří co nejzákeřněji oplatit, však já už to nějak přežiju. Vyhovět prosbě mimořádně cenné posily klanu, mnoha bitvami prověřeného raidového analytika, kterého jsem odloučil zoldněřům, jsem prostě musel.

Vtip je v tom, že Amara je enpécéčko. Je ale naprosto bezpečně vtažená a dočista zapoměla všechny naprogramované algoritmy. Není o nic méně samostatná než ta zpropadená kněžna Ruata – ale přece jen to není živý hráč. Snažili jsme se tedy ze všech sil tuhle Antonovu vyvolenou naučit emocím a přiblížit jí naše kulturní zázemí pomocí stovek knih a terabajtů filmové klasiky, abychom ji tak definitivně polidštili.

Příběh vtažení tohoto chlapíka by mimochodem vydal na menší knihu. Kdybych to měl říct herním jazykem, bohové si s Antonem krutě pohráli, když všechny jeho startovací charakteristiky vložili do Inteligence. Pro téměř úplně ochrnutého kluka, který držel hlavu pod šíleným úhlem a hýbat mohl sotva třemi prsty na levé ruce, zkrátka nebylo na světě plněm pozemských radostí místo.

Nežijeme ve Spartě, kde postižené děti házeli z útesu, a tak ho rodiče odhodili rovnou v porodnici. Chlapec měl štěstí v neštěstí, dostal se totiž do „dvorního“ dětského domova řízeného přímo odkudsi z ministerských výšin. Je přece třeba něco názorně předvést kontrolním a posudkovým komisím, aby se vysvětlilo, kam tečou všechny ty prachy ze státního rozpočtu, různých sbírek a zahraničních grantů. Pobludlý hošík na speciálně upraveném vozíčku měl veliké modré oči, jejichž pronikavý pohled dojímal tak, že i ti nejprotřelejší úředníci klopýtali a rozpačitě klopili zrak, když kolem něj procházeli.

Malý Antoša vždy jen v duchu pokrčil rameny a vrátil se ke své oblíbené činnosti – klik, klik, klik... Pečovatelky se za jeho zády jen usmívaly, když viděly, s jakou rychlostí listuje stránkami elektronických knih, které rozhodně nepatřily mezi čtenářsky nenáročné. Jen ať se kluk vydovádí!

A Anton četl – dvacet sekund mezi překliknutím stránky, hodina a půl na celou knihu. Jeho jedinečná fotografická paměť mu navíc dovolovala citovat jakoukoli pasáž z náhodně vybraného textu.

V šestnácti letech chlapec objevil online poker, dostal se až do finále dvou solidně dotovaných turnajů a materiální zajištění pro něj rázem přestalo být problémem.